
Tandori Dezső

A BELSŐ UTAZÁSOK

Új ficam

1

Már Bécs se. Bokaficam, vasutassztrájk
és influenzajárvány tört ki rajtam.
Hogy közeledéseik elhalasszák,
nem megy. Siettetik, hogy ne akarjam:

Bécset, a vasutat, vasuti kocsmák
ismerős pultjait, piaci zajban
ne álljak csöndben, bort egy-nyolcadozvást,
igen, ott nem deci: nyolcad, negyed van.

Ezt segítik. Amit nem akarok?
Szép példa: „Ketten mire mehetünk?”
A *Muskétás* terasza hova tünt?

Elpergett, mint a zsákutcasarok
fáiról a levél sok év előtt.
Ezek már hasonlattalan idők.

2

Jó odahaza korán lefeküdni,
hibbant otthoni- és koraisággal:
este hétkor. De mit kezdjen magával,
aki nem bírja idegenben unni

az életét? Nem vallomás. Magányt hall
ki bármilyen hangosságból, csendesülni
kell hozzá mindennek, hogy megcsendülni
tudjon, ha meg, társasabb dallamával...

kinek? minek? mi végre? Képzeletben
senki-semmi nem vonul, és kilebben
a széktámlákon átsikló madár is,

mert rég a föld örli aprócska csontját.
Kezdeményezne. Áh. Eh. Mit. Bolondság.
Menne, jó ötlet. El is ejti, máris.

3

Így, átcusszanva harmadik személybe,
abszurdumnak tartja a hajnali
felkelést – szinte lázadás! (Mi végre?)
Mint egy ástást, el kell fojtani;

mint egy ástástól, remélni, végre
elalszik, nem indul a gyakori
lábviszketés, pizsamagatya félre
nem csúszik, és akkor... jöhet a... mi

ez mindig, az elalvás-rejtelem,
és mikor és hogyan következik be?
Megkettőződni nem akarsz sosem,

gyötrelmekkel, reménnyel... Mintha te
kevesebb lennél azzal, ami több.
Bár jó állapotához sincs közöd.

4

A jó állapot: a kevés; kopottabb
szóval: a semmi; az, hogy jól se kell, ezt
megismétled itt. Hétkor elhelyezkedsz,
ha itthon, ha... de ezt már gondolod csak,

gyötrő kötelességül. Már se bécsest
nem bírsz, se londonost, satöbbi. Reptér,
pályaudvar, mi közöd az egészhez,
egy vers se annyi, hogy belészeretnél

rímképletébe. Váz, képlet, *ez az*,
igen, *ez az*, ami kollokvialis
módon világias, fél-rohadt alma,

a Teremtésből! fele végre hagyna,
mindig a másik van, s hogy „fele”: máris
bevonz, örök-kihúnyón végszavaz.

A mindenségit, és tovább! Aludni
ficamtalan, megkettőzetlenül,
csak mint egy kalupniban egy kalucsni;
amit szarsz is, csorogjon el belül,

legyen a sziveden, legyen a szádon – – –
Felriadsz. Akkor megint csak egy álom.

Petri György

T. D.-HÖZ

Mondjad, kedves Dezső, hogyan vagy Te mostan?
Én magamat tegnap majdnem összefostam,
de a pozitívum az, hogy még csak *majdnem*,
arra gondolni is rossz, hogy *tényleg*, jaj, nem!
Szöveg jó belőlem – bébiből a kaka –
na de hát egy ilyen többszörös nagypapa
(habár rákja miatt már kevésbé *szőrös*,
mondom, hogy olvasóm hadd legyen lúdbőrös),
lehetne egy kissé már önfegyelmezettebb,
mint Domini canes, mint egy jól nevelt eb.
Főznék Neked, Dezső, egy jó pacallevest
– ilyet a világon senki még nem evett,
mivelhogy én talál tamki a recipét,
desszertként pedig majd adnék almás pitét
(ez linzertészta rummal, darált dióval,
mazsolával és még egynéhány más földi jóval).
Már ha egyetértesz abban, hogy a levés
még csak-csak tűrhető formája az evés.